

1893-2020.

Gyülekezeti Hírmondó

2020. nyár

16. évf. 2. szám

„Mindeddig megőrzött miket az Úr”

I. Sámuel 7:12/b

Kedves Testvérek! A mögöttünk hagyott időszakban a világon mindenhol, így hazánkban is az emberek, egy létüket veszélyeztető, láthatatlan ellenféllel kerültek szembe. Elgondolkasztó, hogy a magára, teljesítményére, eredményeire oly büszke felvilágosult embert otthonába kényszerítette egy vírus, komolyan próbára téve tűrőképességét, egészségügyét, gazdaságát, élete sokféle területét. Nagyon bízom abban, hogy az elmúlt hónapokban sokan elgondolkoztak kicsinységünkön, múlandóságunkon és ennek nyomán azok az ember-testvéreink is imára kulcsolták kezeiket, akik eddig ezt nem tették.

Hazánkban Budapest volt a legfertőzöttebb területe. Ennek ellenére gyülekezetünk tagjai közül senkit nem veszítettünk el a járvány okán. A kijárási korlátozás következtében mindannyian kizökkentünk megszokott életritmusból, azonban ennek nem csak hátrányait tapasztalhattuk meg. A megváltozott helyzetben gyakrabban csörögtek telefonjaink, több levelet küldtünk egymásnak, talán gyakrabban és őszintébben szoltunk Urunkhoz és a körülöttünk élőkhez is. Sok minden megváltozott minden napjainkban, új kihívásokkal is szembe kellett

néznünk, azonban volt valami, ami változatlan maradt, Isten hozzánk szóló ígéje.

Ne felejtsünk el hálát adni megőrzött életünkért, az elmúlt időszakban megtapasztalt áldásokért, a hirdetett ígéért, de még a bezártságért, a kellemetlen szituációkért is, mert mindezekkel együtt is megtapasztaltuk, hogy – bár nem érdemeltük – mégis mindeddig megőrzött és megsegített miket az Úr!

Ezt kívánom a testvéreknek az előttünk álló időszakra, a nyári táborok és pihenések heteire is!

Szeretettel,

2020. június havában,

Takaró Tamás Dániel
lelkipásztor

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Megeskestük:

Papp Gábor és Nagy Eszter Judit testvéreinket.

Eltemettük:

Deák Ferencné, Szőcsné Varnyú Andrea,

Talabos Istvánné, Nagy Pál, Baráth Lajos és

Jegyes Lászlóné testvéreinket.

Az elmúlt hónapok gyülekezeti eseményei:

Május 3. ifj. Kreisz János vizsga-istentisztelete.

Május 27-29. Pünkösdi előkészítő alkalmak.

Május 31. Pünkösddvasárnapi úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet.

Június 1. Pünkösdhétfői úrvacsorával egybekötött ünnepi istentisztelet.

Június 4. Megemlékezés a kopjafánál Trianon századik évfordulójáról.

Június 9. A Fifa és a férfikör összevont, szeretetvendégséggel egybekötött évadzáró alkalmak.

Június 12. Szeretetvendégséggel egybekötött évadzáró ifjúsági alkalmak.

Június 19. Kórusunk szeretetvendégséggel egybekötött évadzáró alkalmak.

Június 21. Kálmán Csaba Alsóörs-Lovasi Református Társegyházközség lelkipásztorának szolgálata a gyülekezetben.

Június 27. Úrkúti karbantartó munkanap.

Az elkövetkező hónapok gyülekezeti eseményei

Július 3-4. Úrkúti karbantartó munkanap és fertőtlenítő takarítás.

Augusztus 30. Tervezetten Takaró Tamás Dániel lelkipásztor beiktatása.

Szeptember 20. Anima Soni koncert Komáromban.

Október 1. Első imaóra.

Október 9-11. Presbiteri csendeshétvége Úrkúton.

Október 15-18. Felnőtt ifjúsági csoportunk csendeshétvégéje Mátraházán.

November 1. Úrvacsorával és kórusszolgálattal egybekötött reformációi istentisztelet.

Nyári táboraink

Július 9-12. Fifa-Férfi kör csendeshétvégéje.

Július 13-19. Agnus ifi tábora.

Július 20-26. Mini ifi tábora.

Július 27 - augusztus 2. Juvenis ifi tábora.

Augusztus 3-9. Nagy ifi tábora.

Karantén

Néhány nappal ezelőtt azt a megtisztelő feladatot kaptam, hogy összeszedve a gondolataimat készítsek egy rövid összefoglaló beszámolót arról, hogy mi is történt velünk, a gyülekezettel – ez alatt a közel három hónap alatt –, amíg a kialakult járványhelyzet miatt nem volt látogatható templomunk. Azt hiszem, nyugodtan kimondhatjuk, hogy Egyházközségünk több mint százhuszonöt éves történelmének egy olyan időszakán vagyunk túl, amelyre még eddig nem volt példa és bár a gyülekezet mögött álló, sokszor viharos évtizedek során sokan, sokféleképpen próbálták elérni, hogy kiürüljenek a templomok, eddig – legalábbis békeidőben – még nem tapasztalt helyzettel kellett szembenéznünk.

Március közepén – a mindenki által ismert európai járványhelyzet következtében – Magyarország kormánya sem tehetett másként, mint hogy meghozta azokat a védelmi intézkedéseket, amelyekkel hatékonyan kívánt szembeszállni a tömeges fertőzések kialakulásával szemben. Ezt követően március 16-án a református egyházi vezetés is hasonló döntéseket hozott.

„Kérjük, hogy további intézkedésig szüneteltessenek minden egyházi alkalmat: istentiszteletet, áhítatot, jegyesoktatást, biblia-órát, konfirmációelőkészítést, ifjúsági alkalmat, baba-mama kört, egyházi testületi üléseket (egyházmegyei tanács, közgyűlés, zsinati tanács, zsinat, presbiteri ülés), a gyülekezetekben esedékes canonica vizitációkat, presbiteri szövetségi és nőszövetségi alkalmakat, konferenciákat, továbbképzéseket, tanfolyamokat és egyéb csoportos foglalkozást, közösségi alkalmat.”

Így a következő vasárnap, március 22-én kevesebb, mint tíz testvérünk volt jelen a templomban, megkezdődött gyülekezetünk életében is a karantén időszaka. Természetesen továbbra is közvetítettük istentiszteleteinket a megszokott módon, azonban mind gyülekezetünk tagjai, mind a köztünk szolgáló lelkipásztorok számára különleges, nehéz időszak kezdődött el. Még leírni is nehéz, hogy nekik / nekünk – akik több száz fős vasárnapi létszámhoz vagyunk szokva – milyen egy istentisztelet, ahol nincsenek ott a hívek, nem látszanak a figyelő szempárok, nem szól mindenfelől az énekszó, nem nyikorognak a székek, nem hallatszik az imádság végén a közös „ámen”. Csak egy dolog maradt változatlan, az Ige. Mert az Igének továbbra is szólnia kellett ... nem lehetett másképp ... akkor sem.

Az istentisztelet után hosszasan beszélgettünk a jelenlévőkkel a kialakult helyzetről, nem tudván mit hoz a holnap. Hetek lesznek, vagy hónapok ... Így fogalmazódott meg az igény, majd a kérés, valahogy oldjuk meg, hogy ne csak hallani, hanem látni is lehessen az istentiszteleteket élőben.

A technikai háttérrel és a felhasználói elfogadottságot is figyelembe véve úgy döntöttünk, hogy először próbát teszünk egy hétközi alkalommal, majd később folytatjuk a vasárnapi istentiszteletekkel a FB-on keresztül is közvetítve alkalmainkat. Jó döntés született. Örömmel jelenthetem, hogy volt olyan közvetített vasárnapi istentisztelet, amelyre közel kétszázan kapcsolódtak „élőben” – vagy a hagyományos közvetítésen, vagy a FB-on keresztül – és ez csak a csatlakoztatott eszközök számát jelenti, nem azt hogy hányan hallgatták ezeken keresztül az Igét. Mi ugyan szinte senkit nem láttunk a templomban, de tudhattuk, hogy több százan vannak velünk a világhálón keresztül. És ez még csak a kezdet volt. A következő nagy kihíváshoz húsvét ünnepe előtt érkeztünk. Keresztyén vallásunkhoz és gyülekezetünk egyik legnagyobb ünnepéhez kötődik a nagypénteki és a húsvéti, úrvacsorával egybekötött istentisztelet. Hogyan készüljünk rá, hogyan ünnepeljünk és lesz-e lehetőségünk az úrvacsorával való élésre? Nehéz döntések időszaka volt ez. Az előző Hírmondóban olvashattak a testvérek lelkipásztoraink állásfoglalásáról a húsvéti ünnepek lebonyolításával és az úrvacsorával kapcsolatban, így azt külön nem taglalom, sőt azóta átélhettük, hogy bár

különös körülmények között, de pünkösdkor már személyesen is részt vehettünk úrvacsorás

istentiszteleten. Azt hiszem mindenki számára különleges alkalom lehetett ez.

Az élet azonban a karantén hetei alatt sem állt meg teljesen. Nem szükséges taglalnom, hogy mennyi feladattal jár a hétköznapi élet, hogy vasárnaponként szép körülmények között ünnepelhesen együtt a gyülekezet. Ezeket a munkákat pedig most is el kellett végezni. Sőt! Mindenképpen jó döntésnek bizonyult az is, hogy lelkipásztoraink időben és jó szemmel látták meg a kínálkozó lehetőséget olyan feladatok elvégzésére, amelyekre a hagyományos működés mellett nehezen lett volna lehetőségünk. Lefestettük a parókia felőli templomajtót, a felette lévő árkaos részt, illetve a belső kertben lévő fapavilont és a hozzá tartozó bútort. Friss festést kaptak a csatornafedelek, kerti csapok, egyéb kisebb fa és fém eszközök, használati tárgyak. A kisharang időközben leszakadt nyelvét megjavítottuk és visszahelyeztük eredeti állapotába. A templomtornyot, a hátsó garázs környezetét és a nagyterem alatti pincét kitakarítottuk, renováltuk és kifestettük a templom főbejáratát – torony alatti részét –, kicseréltük a lábazatot és új lámpatesteket helyeztünk el. Lefestettük a templom és a nagyterem közötti padokat, asztalokat. Kifestettük a gyülekezeti nagyterem lenti két mellékhelyiségét, konyháját, a földszinten lemázoltunk minden ajtót, megrendeltük a földszinti konyha új bútort is. Behúztuk az

internetkábel a nyugdíjas lelkész lakásba és kifestettük. Visszavágtuk a beosztott lelkipásztori lakás és a templom melletti magasra nőtt örökzöldeket, melyek viharban már mozgatták a tetőcserepeket. A templomot és környezetét mára gondozott, szép virágok ékesítik. Megkezdtek egy taksonyi restaurátor mesterember segítségével a templom két fő bútort, a szószék és Mózes-szék renoválásának előzetes munkáit. A kialakult járványügyi körülményekre tekintettel, természetesen egy sor feladat elvégzésre került. Fertőtlenítő takarítást végeztünk és rendeltünk a templomban és gyülekezeti termekben. A mellékhelyiségekbe új tisztálkodási, higiéniai eszközöket és tároló szekrényeket helyeztünk el.

A több hétvégét igénybe vevő, talán legjelentősebb eredménnyel járó és leglátványosabb munka a templomi székek és a kórusdobogók lecsiszolása és lefestése volt, melyek elvégzésével együtt kimostuk a hozzájuk tartozó párnákat, széktámlahuzatokat is. Igazán felemelő és szép látvány volt pünkösdkor a szinte megújult udvar és templombelső.

Végül, de nem utolsó sorban Istennek mondjunk hálát azért, hogy megóvott minket és családjainkat ezekben a nehéz időkben, hálás szívvel köszönjük lelkipásztoraink kitartó munkáját és a gyülekezet minden tagjának az otthon elmondott, megtartó imádságokat! Külön köszönetet érdemelnek mindazok a testvéreink, akik időt és fáradságot nem kímélve heteken át segítettek gyülekezetünk életének e különös szakaszában! Bízunk benne, hogy az előttünk álló időszakban mindenki élni tud majd a lehetőséggel, hogy személyesen vegyen részt az istentiszteleteken és bepótolhassa a mögöttünk hagyott hónapokban elmaradt találkozásokat és beszélgetéseket.

Áldás, békesség!

Juhász Balázs
presbiter

„Az ÚR a te őriződ, az ÚR a te oltalmad jobb kezed felől. Nem árt neked nappal a nap, sem éjjel a hold. Az ÚR megőriz téged minden bajtól, megőrzi életedet. Megőrzi az ÚR jártodban-keltedben, most és mindenkor.” (Zsolt. 121:5 - 8.)

Nekem fáj Trianon

Gyermekkorunk néhány megmaradt halványuló emléke egyszer csak megelevenedik, s felnövekedvén jelentősége lesz. Boldog kis általános iskolásként emlékszem, hogy apám hétvégeken a kert hátsó részében lévő garázsban tett-vett, s itt mindig volt valami rejtett kincs, valami a múltból. Különös mintázatú dobozok, tárgyak, amelyeket a Kádár-érában nem lehetett találni a boltok polcain. Kurbli gramofonunkon valami Karádi-lemezeket hallgattunk: „Te büszke kozák, elvitted az órám” – dúdolta az eredeti dallamra apám. A ma már elképzelhetetlenül vastkos lemezekről szólt az Igazságot, igazságot Magyarországnak dallama. A garázs hátsó falán Nagy-Magyarország térkép volt kifeszítve, ami sokáig nem tűnt fel a homokozóba játszó gyermeki szemeimnek. De egyszer, amikor 5.-es elemista lettem, már történelemórák is az órarendembe kerültek, a térkép elé álltunk, s azt mondta: „Csonka Magyarország nem ország. Nagy-Magyarország mennyország”, meg hogy:

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

Apám óvott attól, hogy erről szóljak másoknak. Láthatóan régebb óta várta az alkalmat, hogy ezt elmondja nekem. (Utólag, még azon is elgondolkodhatunk, milyen nehéz lehetett a Horthy-korszakban nevelkedett generációnak azt az irdatlanul hazug, hazaáruló, történelemhamisító rendszernek a propagandáját hallgatni, mely minden egykori eszményt, Istent és hazát megtagadni kényszerített.) És én rettenetes büszke voltam, hogy nagy titok tudója lettem, úgyhogy másnap fel is álltam az iskolában a történelemórán, s elmondtam, amiről nem tudtam, miért nem lehetett beszélni. Amikor családlátogatáskor fiatal tanárnőm felhozta a váratlan kinyilatkoztatásom történetét, annyit

értettem meg a beszélgetésből, hogy remélik, nem lesz itt falun ennek következménye.

És jött a rendszerváltoztatás, sok-sok igazság napfényre derült, s a Hősök terén Trianonra emlékeztünk, s az ócska gramfon elfeledettnek hitt dalait – „nem kell nekünk a mások bérce, csak az kell, ami a miénk volt” – most hatalmas hangszórókon keresztül harsogták, s végre azt hihettem, apámnak is eljött a felszabadulás ideje.

Miért beszélek erről? Mert Juhász Gyula sorai – amelyeket az ún. összegyűjtött versekből nem lehetett megismerni, hisz a kommunizmusban kigyomlázták a kötetből a Trianon c. gyönyörű versét – mára szállóigévé válhattak: „Nem kell beszélni róla sohasem / De mindig, mindig gondolunk reá.” És hogy 100 év után is gondolunk reá, az az ilyen apáknak és anyáknak köszönhető, akik rejtegették és továbbadták a titkot:

„Nem volt, de lesz még egyszer Magyarország!

És nem lehet feledni, nem, soha,

Hogy a mienk volt legszebb koszorúja

Európának, a Kárpátok éke,

És mienk volt a legszebb kék szalag,

Az Adriának gyöngyös pártadísze!” és hogy

mienk volt Erdély és a kincses Kolozsvár.

És még fáj Trianon. De ha fáj valami, akár testünk egy tagja, az még nem érzéketlen, az az élet jele még bennünk.

Babits írja a szintén indexre került Csonka Magyarország versében:

Óh Igazság, te egyetlen kiáltás! egyetlen fegyver! Jerikó trombitája! szólj!

falak, omoljatok hangjaitól!

gerincek, borzadatok! Európában! és Amerikában! mert borzasztó az Igazság a gerincekben!

mit érnek a ma-épített falak körülöttem?

ott borzad az Igazság a kövekben! ott ég a hegyekben! árad a vizekben!

Hisz aki járt már a szomszéd országok valamelyikében, a Szlovákokhoz került, nekünk

felvidéki Kassán, vagy a románokhoz került Erdélyben, a Jugoszláviából Szerbiává zsugorodott ország vajdasági tájain, ott mindenütt a sírok fejfái, a várak és templomok falai, az erdők és hegyek mélyén a kövek még mindig rólunk, magyarokról, a kultúránkról beszélnek. „Magyarország halálos ítéletén rajta van a nyugati kultúra bélyege. Csak a lábait és a karjait vágták le, csak a gerincét roppantották szét, csak a mellkasát horpasztották be, **de a torkát nem vágták át és a szívét nem szúrták keresztül...**” mondta Móra Ferenc 1920-ban.

De hát kinek az érdeke volt ennek az Európának geopolitikai átrendezése? Mi volt a cél?

Régóta dédelgetett álmom volt – s ennek voltak naiv értelmiségiek is szószólói – **a nemzet-állami szuverenitást meghaladó európai integráció, a föderalista Európa** megteremtése. Az ún. felvilágosodás 18. sz.-i értelmisége – Rousseau, Kant – már tervezte ezt, az USA létrejöttével már megvalósíthatónak tűnő nemzetek fölötti szuperállamot. Ezt álmodja tovább 1946-ban Winston Churchill volt brit miniszterelnök, amikor felhívást tesz közzé egy **"Európai Egyesült Államok"** létrehozásáról.

Az építkezés része volt már a német egyesítés Bismarck fegyvereivel is 1870/71-ben, s hogy ennek az államnak a szerepe megmaradhasson, újra létrehozták 1990-ben, amire már alapozni lehetett a maastrichti szerződést.

Az átgondolt tervezethez tartozott, mint egyik lépcsőfok, Közép-Európa föderatív átrendezése, amelyet már, milyen érdekes, a francia forradalom alatt a jakobinusok az 1794-es alkotmányukban megfogalmaztak. Az elképzelés arra épült, hogy a Habsburg és török uralom felszámolása után Magyarország (Erdély csatlakozását népszavazással eldöntve) államszövetségre lép Romániával, Horvátországgal, Szerbiával és esetleg a kapcsolódó további délszláv tartományokkal. Közös lett volna a had- és külügy, a gazdasági irányítás. Ha teszünk egy ugrást az időben, ezt vizionálta Kossuth a Dunai-konföderációban, a Habs-

burgok utolsó császára, IV. Károly is 1918-ban, amikor föderatív elképzelése szerint kinyilvánította: Nagy-ausztriai Egyesült Államok élére kíván állni. Csak az nem volt mindegy a politikacsínálóknak, hogy **kinek az érdekeit szolgálja a Közép-Európa-terv**. Beszálltak ötletadóként a magyarországi szabadkőműves páholyok, például Jászi Oszkárék is a maguk történelmietlen koncepciójukkal. Jásziék köre a **kor világintegrációjáról** szóló föderalista tervét dédelgette. (Megjegyzem, ezeknek a fehérasztalok körül megszülető ideáknak pont az a jellemzőjük és egyben gyenge pontjuk, hogy nem számolnak a népek kulturális beágyazottságával, a hagyományokkal. Persze már ez irányban is folyik manapság a tudatátállítás a médiumokon keresztül).

Mely pillanatok alkalmasak a nagyvolumenű változtatások igazolásához? Valamilyen válsághelyzet, akár annak mesterséges generálása. Vizionálni kell egy katasztrófát, a klímával vagy vírusjárvánnyal, hogy a sokkhatás alatt elhiggyük, csak a nemezetek fölötti egységes irányítás képes megoldásokat találni.

Úgy tűnik messzire kalandoztam a mai gyásznaptól. Azért nem, mert a Nagy Háború, ahogy az első világháborút nevezzük, szolgáltatott lehetőséget a világ újra rendezéséhez. Ennek állt útjában, akármennyire is furcsán hangzik, az Európa Unióhoz hasonló elveken működő Osztrák-Magyar Monarchia. Gróf Andrássy Gyula, az OMM utolsó külügyminisztere már 1915-ben felhívta a figyelmet arra – idézem: „**a jelenlegi háború Európa extremitásainak kísérlete, Közép-Európa erejét összetörni**”. Ehhez asszisztált a cseh Beneš, aki a Zúzzátok szét Ausztria-Magyarországot! c. művéről híresült el, s Masaryk Közép-európai Demokratikus Unió terve is, amely az 1921-es évtől a magyarok ellenében létrejövő kisantantként meg is valósult, mint a franciák cordon sanitaire-je.

Az áldozattá vált Osztrák-Magyar Monarchia **621 538 km²-es területével Európa második**

legnagyobb méretű állama Oroszország után, **51 milliós népességét tekintve pedig Európa harmadik legnépesebb állama volt** az Orosz Birodalom és a Német Császárság után.

Ausztria-Magyarország **1910-től, Franciaországot megelőzve, a világ negyedik legnagyobb gépgyártójává és gépipari exportőrévé vált** az Egyesült Államok, Németország és az Egyesült Királyság után.

Elektrotechnikai és villamosipari termékek (elektromos háztartási eszközök, gyáripari elektromos eszközök, valamint generátorok, gőzturbinák, transzformátorok) **piacán pedig a világ harmadik legnagyobb gyártója és exportőre volt**, az Egyesült Államok és Németország után.

A kontinentális hatalmi elsőségért a németek és a franciák versengtek. 1915-ben a németeknek is volt egy Közép-Európa terve, amelynek persze az volt a célja, hogy a térség Németország érdekeit szolgálja. Tehát kié legyen Közép-Európa? A németeké vagy a franciáké?

Biztosra kellett menni az antant hatalmaknak. Világossá vált, hogy a háborút úgy lehet megnyerni, ha területi ígéretek tesznek a Monarchiával szomszédos Olaszországnak, a környező nemzetiségeknek, kisállamoknak azért, hogy átálljanak a francia érdekek szolgálatába. A legbecstelenebb ajánlatok nyomán Közép-Európa térképe átalakulhatott úgy, hogy az a nagyhatalmak – főként a franciák – érdekeit szolgálhatta. Ebben a régióban a szláv és germán népek tengerében csak egy nemzetnek nem volt mentora, s így nagyhatalmi támogatottsága sem: a magyarnak. Erre építettek a trianoni békediktátumban. A mesterségesen létrehozott Csehszlovákia közel 62 ezer km²-t és 1 084 000 magyart, Románia 103 ezer km² területet és 1 704 000 magyart, a SZHSZ királyság 63,5 ezer km²-t és 563 000 magyart, s Ausztria 4 026 km²-t, 64 000 magyart kapott az egykori Magyarországból. Az utóbbi esetben végképp abszurdnak mondható, hogy a világ-

háborúért felelős Ausztria, mellyel szövetségben harcoltunk, elcsatolhatott a volt sorstárstól területeket.

Oly mértékű volt az igazságtalanság, hogy épszerű ember is csak átmeneti állapotnak fogta fel, hogy 3,3 millió magyar állampolgára jogvesztetté válhat, s hogy egy ezeréves államot egyharmadára lehet zsugorítani. A békeszerződés aláírásáról, mint nemzeti gyásznapról, így írt a korabeli hírlaptudósító: **„A budapesti templomokban megkondultak a harangok, a gyártelepek megszólaltatták szirénáikat[...] A város és az ország némán, méltóságteljesen, de komor daccal tüntetett az erőszakos béke ellen. Egész Budapest a gyásznapi hatása alatt állott.”**

A két világháború közötti nemzedékben még élt az az életösztön, amit revízióknak nevezhetünk. Az a nemzedék még emlékezett arra, hogy nyaralását útleveél nélkül tervezhette az Adriára, hogy a nagyváradi újságíró a délutáni vonattal beugrott Debrecenbe egy szaftosnak ígérkező téma megírásához, hogy a vajdaságiak a szegedi piacon értékesítették termékeiket, hogy a dél-erdélyi Fogarasról bármikor fel lehetett ruccanni Budapestre. Mert mit érezne akármely politikai oldalhoz is tartozó állampolgár, ha holnap csak hosszú procedúra árán megkapott útleveéllel mehetne át Pestről Budára, ahogy az 1920-tól Komárom esetében történt, vagy, ahogy ezt a mai ukrán-szlovák határ két oldalán elhelyezkedő, kettészakított Szelmencen is megtapasztalták? Eufórikus volt az öröm, amikor a nagyhatalmak által is legalizált történelmi lehetőséget megragadva Horthy kormányzó élt a részleges revízió lehetőségével. A békésen bevonuló magyar csapatok köszöntésére a szépen megírt szónoki beszédek bizony könnybe fulladtak, elcsukó hangú hálarebegéssé lettek. Mindezeket őrzik az egykorú híradók felvételei. És a közéletiségtől elzárkózó, gégerákban szenvedő Babits megírja az Ezerkilencszáznegyven c. versét:

„Mi minden voltál már nekem, édes hazám!
Egész világ melyben kedvtellve utazám...
Meghitt otthon ahol nyújtóztam szabadon...
Keménypados börtön és bujdosó-vadon...
Észrevétlen voltál, mint a jó levegő,
majd égő fájdalom, mint a szoros cipő...
Homlokomon bélyeg... a nyakamon járom...
De mostan kösziklám vagy és erős váram.
Mi minden voltál már nekem, édes hazám!
De most érzem csak hogy mi voltál igazán.
Most érzem hogy nincs hely számomra kívül
s mi börtönnek látszott, szabadság tornya lett.
Most érzem hogy sorsom a hazámnak sorsa,
mint fához a levél, hulltomig kapcsolva,
mert nem madár vagyok, hanem csak falevél,
mely ha fája kidőlt, sokáig ő sem él.”

Tudjuk, újból megismétlődött Párizsban 1947-ben a trianoni igazságtalanság. Most azonban olyan rezsím működését hagyták jóvá a nagyhatalmak, amelyeknek már nem volt ügye a történelmi Magyarország. Örököseik most is lázasan azon fáradoznak – történészek, magukat írástudóknak gondolók – hogy lehetne befejeíteni Magyarországot, bagatellizálni a 100 évvel ezelőtti tragédiát. Ők történelmileg szükségszerűnek látják Trianon bekövetkeztét, mert hogy a nemzetiségpolitika ..., meg a monarchikus, félfudális államberendezkedés ... szól a mantra.

Indokolhatatlan egy ország 72%-ának elcsatolása infrastruktúrájával, erdőivel, legtermékenyebb szántóival, ércbányáival olyan új országok területéhez, amelyek vagy nem is léteztek addig, vagy ahol még a lakossági arányokat tekintve az ún. anyanemzet is kisebbséget alkotott! Történelmi érdemei vannak dr. Raffay Ernő történész cáfolhatatlan, dokumentumokra épülő, eredeti forrásanyagot gazdagon tartalmazó tényfeltáró munkáinak. Általa is igazolódna Babits Áldás a magyarra c. versének sorai:

„Erős igazsággal az erőszak ellen:
így élj, s nem kell félned, veled már az Isten.

Kelnek a zsarnokok, tűnnek a zsarnokok.
Te maradsz, te várhatsz, nagy a te zálogod.
Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg,
és jön az igazság, közelebb, közelebb...”

A 2020-as évben miben reménykedhetünk ilyen kül- és belpolitikai összűzben? E lángoktól ölelt kis országban van-e teendő? Igen, Testvérek, mindenkinek személyes felelőssége, hogy a

családi asztalnál rokonai, gyermekei körében büszkén vall-e arról, hogy jó magyarnak lenni, hogy Közép-Európában a Kárpát-medence volt a magyar haza, amelynek örökösei vagyunk ezen a 93 ezer km²-en. Amit kaptunk, azt nem felélni, de kamatoztatni kell: tehetséget, bátorságot, istenhitet, rendíthetetlenséget.

Trianon emlékmű Hatvanban

Beszédem vége felé egy Kárpátalján született, de ma már itt élő huszonéves diáklány egy pályázatra írt dolgozatának tanulságaira hívnám fel a figyelmet. Az általam is említett **családi emlékezet fontosságát erősítik szavai:**

„Milyen jók is azok a cserépkályha melletti meleg családi esték, amikor nem csinálunk mást, csak emlékezünk. Elmesélt emlékeinkben felidézzük a háborút, az egyiket, majd a másikat. Felidézzük az ínséges időket, amikor szeretet ugyan volt, de más nem nagyon. Felidézzük Szedlák mamát és tatát, Eta aranygaluskáját, amire összecsódukt a gyereksereg, Pityu szépen szóló hegedűjét, vagy a kályha mellett dohányzó Pali tata füstös nevetését. A cserépkályha melletti beszélgetések emlékeit felidézve életre keltjük elődeink elmesélt emlékeit is, amivel meglevenedik előttünk az elmúlt száz év.”

Legyen reménység számunkra, hogy köztünk van egy olyan generáció, amelyik a **szülői ház szeretetén át a magyarsághoz, a tágabb haza szeretetéig jutott.** Íme, Kriszti szavai: „Nekem nem emlékezmem kell, hanem meghallanom és újra kell élnem elődeim emlékeit. Újra kell élnem annyiszor, ahányszor csak kell, hogy aztán elérjen a tudatomig, majd onnan gyökeret verjen a szívemben minden igazság, amit a legigazságtalanabb években harcoltak ki felmenőink nem is maguknak, hanem nekünk, fiataloknak. **Trianon számomra magyar akcentussal olvasott cirill betűket, ukrán útlevelelben visszaköszönő magyar arcokat, az elszakított szülővárosomat és megannyi elmesélt, újraélt történetet jelent.**”

Mert 100 év távlatában is fáj Trianon. Behegedhetetlen seb a nemzetünk testén.

E sebet csak ezek a magyar fiatal lányok és fiúk helytállása gyógyíthatja be.

Köszönöm, hogy meghallgattak!

Takaróné Palágyi Márta

Elhangzott 2020. június 4-én du. 16:32-kor a Pesterzsébet Központi Református Gyülekezet megemlékezésén, a templomudvaron álló kopjafánál.

Kitekintő

Évfordulók június 30-szeptember 30.

1540. július 7. 480 éve

Budán megszületett János Zsigmond erdélyi fejedelem, II. János néven Magyarország választott királya.

1490. július 15. 530 éve

Az országgyűlés Jagelló II. Ulászló cseh királyt választja meg magyar királynak.

1920. július 16. 100 éve

Meghalt Benczúr Gyula festőművész, a magyar történeti festészet nagy alakja (Vajk megkeresztelése).

1540. július 17. 480 éve

Meghalt I. (Szapolyai) János magyar király, aki a mohácsi katasztrófa után jelentette be trónigényét.

1590. július 20. 430 éve

Befejezték a Károli Biblia, vagy más néven a Vizsolyi Biblia kinyomtatását.

1290. július 23. 730 éve

Trónra lépett III. András magyar király, az utolsó Árpád-házi király.

1095. július 29. 925 éve

Meghalt I. (Szent) László magyar király, aki 1077-től uralkodott.

1945. augusztus 2. 75 éve

Beneš dekrétumai megfosztották állampolgárságuktól a szlovákiai magyarokat.

1790. augusztus 8. 230 éve

Megszületett Kölcsey Ferenc, a Himnusz költője, kritikus, politikus, reformer.

1690. augusztus 8. 330 éve

Megszületett Mikes Kelemen memoáriró, műfordító, a XVIII. századi magyar próza-irodalom legnagyobb alakja.

1860. augusztus 11. 160 éve

Tatán megszületett Bláthy Ottó Titusz, a transzformátor egyik szülőatyja.

1825. augusztus 11. 195 éve

Megszületett Türr István szabadságharcos, olasz királyi altábornagy, a Korinthuszi-csatorna építésének egyik szervezője.

1865. augusztus 13. 155 éve

Meghalt Semmelweis Ignác, a gyermekágyi láz okának felfedezője, az "anyák megmentője".

1570. augusztus 16. 450 éve

II. Miksa császár és János Zsigmond király megkötötte a speyeri egyezményt.

1830. augusztus 18. 190 éve

Megszületett Ferenc József osztrák császár, magyar és cseh király, aki 1848-tól 68 éven keresztül uralkodott.

1310. augusztus 20. 710 éve

Székesfehérvárott harmadszor – és már teljesen jogszerűen – királlyá koronázták I. Károlyt (Károly Róbertet).

1910. augusztus 21. 110 éve

Meghalt Székely Bertalan festő (Egri nők).

 1940. augusztus 30. 80 éve

A második bécsi döntés értelmében Észak-Erdély ismét Magyarország fennhatósága alá került.

 1890. augusztus 30. 130 éve

Kolozsvárott megszületett Reményik Sándor, Baumgarten-díjjal, Corvin-lánccal kitüntetett költő.

Végvári (Reményik Sándor): Gyűrűt készítettetek...

Egy gyűrűt készítettetek, feketét,
Acélból, – dísztelent, keményet,
És a dátumot belevésetem,
Hadd érezzem az ujjamon, hogy éget,
S jusson eszembe, hogy az életem
Egy kockára tettem föl mindenestől!

Június 4. 1920:

Én megállok e sírkő-dátumon.
Én nem megyek egy lépést se tovább.

Eszembe jutnak Nyugat népei,
A gög, a hitszegés, a csalfaság!
A társtalanság komor bélyege
A megalázott, széttépett hazán,
Mohács, Majtény és Világos után:
Neuilly és Versailles és a Trianon!

Párist, e hitvány, dölyfös ember-bábelt
Csak gyűlölni és megvetni tudom.
A dalai, a csipkés-finomak,
Mikért egy költőnk vágyva könnyet ontott:
Nekem: káromló, rút rikácsolás,
S én visszavetem néki, mint a rongyot!
Remete-nemzet lesz a magyar nép,
Mintha magányos szirten állana,
Vezeklő-oszlop tornyos tetején;
S csak Istene lesz véle, s bánata.
Eszembe jut a kettétörött kard,
És lobogóink tépett erdeje,

És néma, fagyott öblű kürtjeink, –
A némaságuk mintha zengene!

Eszembe jutnak elnyomóink itt:

És árva testvéreink odakint;

Június 4. 1920:

E dátum lázít, fenyeget és int.

Egy gyűrűt készítettetek, feketét,
Acélból, – dísztelent, keményet,
És a dátumot belevésetem,
Hadd érezzem az ujjamon, hogy éget
S jusson eszembe, hogy az életem
Egy kockára tettem föl mindenestől!

1920. június 8.

Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged” (János 17,3)

Pesterzsébet, 2020. április 9.

Takaró Tamás, esperes

KIT VÁLASZTUNK? JÉZUST VAGY BARABBÁST?

Lectio: János 18; 38b-40

„Pilátus újra kiméne a zsidókhoz, és monda nekik: Én nem találok benne semmi bűnt. Szokás pedig az nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a husvétünnepen: akarjátok-e azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát?

Kiáltának azért viszont mindnyájan, mondván: Nem ezt, hanem Barabbást. Ez a Barabbás pedig tolvaj vala.”

Kedves Testvérek! Ez a címe a mai esténknek: **Kit választunk? Jézust vagy Barabbást?** Jézus pere, ahonnan felolvastam, elérkezett a bírói döntés és az ítélet kihirdetéséhez. Odajutottunk a történet, a passió olvasásában,

hogy már ide érkeztünk, zajlik Jézus pere. **És már a bírói döntés van hátra, és a döntés eredményének a nyilvános kihirdetése.**

Pilátus előtte elmondta, hogy mit is szűrt le a meghallgatásokból, beszámolt az embereknek arról, hogy milyen következtetésre jutott a vádlottal kapcsolatosan. Ezt olvastam először, első mondatképpen, mert kijelentette Pilátus mindenki előtt, hogy a meghallgatások után mi a bírói véleménye a vádról és az itt álló vádlotról és ezt így foglalta össze: **„Én nem találtam benne bűnt.”** Döbbenet.

Pilátus végighallgatott mindenkit, mindenki elmondhatta, hogy mivel vádolja Jézust, Pilátus kihallgatja, minden tanút meghallgat és végül elmondja, a bírói szakvéleményt: **„Én nem találom benne bűnt.”** Testvérek, ahogy más sem talált. Az lett volna a furcsa, ha Pilátus talál Jézusban valami bűnt. **De Pilátus sem talált, ahogy más sem talált.** Emlékezzetek rá, hogy amikor Júdás visszavitte a harminc ezüstpénzt, öngyilkossága előtt a főpapoknak, és vissza akarta adni, akkor ezt mondta: *„Vétkeztem mert elárultam az ártatlan vért.”* Nézzétek csak, aki halálra ítéli Jézust, az azt mondja: *„Nem találom benne bűnt.”* Aki bírói kézre adja Jézust, mint áruló tanítványa Jézusnak, Júdás, elmondja: *„Ártatlan vért árultam el.”* És zajlik a Jézus pere, Pilátus a bírói székben ül, amikor a felesége üzen neki. A következőt üzenete a férjének: *„Ne avatkozzál amaz igaz ember dolgába, mert éjjel álmomban sokat gyötrődtem miatta.”* És a nép talált benne bűnt? Emlékezzetek rá, mikor kiáltozva, kórusban követelték Jézus megfeszítését, Pilátus ezt kérdezte tőlük: *„Mondjátok, mi rosszat cselekedett?”* A nép nem válaszolt, mert nem volt mit mondani. Csak kiabálták tovább: *„Feszítsd meg! Feszítsd meg!”*

Pilátus tudta, ha enged a közhangulatnak, ha enged a mindig megvehető, megfizethető, pénzparancsra váró és azt teljesítő gazembereknek, akkor a tények, a valóság, és az igazság ellen

tesz. Tudta Pilátus. De Pilátus prostituálódott, mégis ártatlan akart maradni. Eladta magát, mégis ártatlan akart maradni. Azt akarta magáról mutatni, hogy ő ártatlan, ezért vizet kért, megmosta a kezeit ünnepélyesen mindenki előtt, jelezve, hogy tiszta a kezem, ez ártatlan ember vére miatt. Csak a száját meg a szívét felejtette el megmosni. A szája és a szíve az mocskos maradt. És így a keze is az maradt.

Az olvasott bibliai szakasz szerint tett még egy utolsó erőtlen kísérletet, hogy a döntését áthárítsa másokra. És ezt mondta: *„Szokás pedig nálatok, hogy elbocsássak néktek egyet a húsvét ünnepén. Akarjátok-e azért, hogy elbocsássam néktek a zsidók királyát?”* Ó, a humanista! A nagy emberszerető! Milyen nagy szíve van! Hogy akarja megmenteni a jót! Az igazat, az ártatlant! Holott valójában Pilátus egy gyáva, sunyi, korrupt senkiházi. Aljas ember. Szembe megy a törvénnyel, szembe megy az igazsággal, szembe megy a római joggal, szembe megy a saját véleményével: **„Nem találom benne bűnt. Ártatlan.” Félelemből, a bizonyos köröknek megfelelni akarásból mégis elítéli Jézust.**

Testvérek, ez a pilátusság teljesen eluralkodott az Európai Unióban is, amely unióban éppúgy pusztuláshoz fog vezetni, mint a Római világbirodalomban. **A pilátusság, amikor valaki tudja az igazságot, és mégis bizonyos köröknek eleget akar tenni és szembe megy az igazsággal, halálhoz vezet.** Pilátus egy választást kínált akkor a zsidóknak egy kérdés formájában: *Ti melyiket akarjátok? Jézust vagy Barabbást?* Jogom van az egyiket elengedni. *Ti melyiket akarjátok? Jézust vagy Barabbást?* Erről fog szólni a mai este. Általában erről a dilemmáról egy-egy rövid mondatban szoktunk megemlékezni a nagyheti készülődésünkben, de ma az egész alkalmat erre szenteljük. Mert ez a dilemma máig tartó, és a világ életére kiható dilemma, óriási dilemma.

Melyiket akarjátok? Jézust vagy Barabbást? Bizony az embernek mindig akarnia kell, és

mindig választania kell, hogy melyik úton menjen, melyik lehetőséggel éljen, a kettő közül melyiket válassza. Az életben e kettő közül kell választani. Erről bővebben fogok beszélni. **Az a döbbenetes, hogy minden választásunk legmélyén e kettő közül választunk: Jézust vagy Barabbást.** Itt áll Jézus, és mellé állítja Pilátus Barabbást. Az első gondolata az az embernek, hogy szóba kerülhet is bármi más, mint Jézus? Kit engedjen el? Kit bocsásson el? Persze, hogy Jézust! Ha egy gyilkossal, egy tolvajjal, egy bűnözővel szemben odaállítják Jézust, kérdés ez? Hol itt a dilemma? Jézus vagy Barabbás? Melyiket akarjátok e kettő közül, hogy elbocsássam?

Testvérek, az embernek mindig akarnia kell és mindig választania kell. Emberi felelősségünk kikerülhetetlenül és átháríthatatlanul ebben van. Nincsenek sablon szerinti életutak. Választanunk kell, hogy milyen úton járjunk. **És valóságban mindig két különféle lehetőség között kell döntenünk.** Pilátus is ezt adta ott eléjük: *E kettő közül melyiket választjátok?* Persze tudom, hogy az életben látszólag rengeteg ilyen kettő közüli választás van. Látszólag rengeteg. **Valójában csak ez az egy választás van, ide radikalizálódik minden választás, egész életünkben, hogy: Jézust vagy Barabbást.** Az a furcsa, és az az izgalmas, hogy a párválasztásunktól kezdve, a munkavállalásunkon át, az egész életünk minden döntésében ez a kettő van előttünk. *Kit választasz? Kit akarsz?* Radikalizálódik a dolog, mert legvégül, ha vissza fogod fejtegetni, visszabontod, akkor rá fogsz jönni, hogy a dilemma ez volt: Jézust vagy Barabbást? Mert mindig választunk és mindig döntünk, és mindig e kettő közül döntünk. Minden választásunk, akaratunk mélyén e kettő közül választunk. Az élet mindig e kettőt hozza elénk, és mi akarunk és választunk. Minden döntési helyzetben e kettő közül választottunk, és választunk életünk végéig.

Így választottunk férjet, feleséget, így

választottunk pártokat, így választottunk életpályát, így választottunk életmodellt. Minden ide radikalizálódik. Itt áll Jézus és Pilátus mellé állítja Barabbást. Drága testvér! **Mindig vigyázz, ha Jézus mellé Pilátus odaállít valakit és azt mondja: Válassz! Melyiket akarod?** Vigyázz testvér, mert ez mindig csapdahelyzet.

De még egyszer felvetem a kérdést. Kérdés ez egyáltalán? Hogy e kettő közül kit válasszon az ember? Barabbás gyilkolt, gyilkossággal elfogták, halálra ítélték és bebörtönözték. Jézusról pedig ilyeneket olvasunk: *„Szerte járt és jól cselekedett.” „Szelíd volt, tanított, gyógyított, lelki gondozott, vigasztalt, táplált, igaz volt és tiszta.”* Ugyan ki választaná e kettő közül Barabbást, a gyilkost? **Mégis azon a nagy-péntek reggelen Izrael elvetette Jézust, és Barabbást akarta.** Őt választotta. Miért? Mondjuk meg őszintén, hogy Isten akkor egy célra kiválasztott népétől, Izraeltől ezt nem várnánk. A vezetőitől elvárható, de valahogy Izrael népétől nem ezt várnánk el.

Gondoljátok csak el, hogy abban a tömegben, akik kiabálták, hogy Barabbás, ott voltak azok a férfiak és asszonyok, akik hallhatták és láthatták Jézust. Akik ehettek a megszorított kenye-
rekből és halakból. Ott lehettek, akiket meggyógyított. Ott lehettek azok, akik virágvasárnap pár nappal azelőtt, hogy most *„Feszítsd meg!”*-et kiáltanak, hogy most Barabbás mellett döntenek, azt kiabálták: *„Hozsánna! Áldott, aki jön!”* Ez a Jézus áldotta meg a gyerekeiket. Ez a Jézus gyógyította meg a betegeiket. Hogy dönthetett így a nép? Egy gyilkos, börtöntöltelék vagy Jézus? Hogy történhetett ez? Van egy példázata az Úr Jézusnak, a *Búza és a konkoly* példázata, amelyik erről a drámáról szól. **Ahhoz értünk mi emberek, hogy a búzát húzzuk ki a földből, és a mérgező konkolyt hagyjuk benne.** Ennyire értünk a választásokhoz. Kit választunk? Barabbást vagy Jézust?

És kedves testvérek, hogy jobban megértsük ezt

a döntést, egy kicsit jobban ismerjük meg ezt a Barabbást. Könnyen elszaladunk Barabbás személye mellett. De nagyon érdekes, hogy az evangéliumok különböző dolgokat mondanak, jellemzik Barabbást és beszélnek róla, és ezeket, ha együtt látjuk, akkor alakul ki egy kép. Máté azt mondja, hogy nem közönséges bűnöző volt ez a Barabbás, rendkívüli gyilkosnak írja le. Így mondja az eredeti szöveg: „hírhedt”. Mitől volt ez hírhedt gyilkos? Barabbást egy zendülés kapcsán fogták el, ahol halottak is voltak. Ő egy Róma ellenes forradalmár volt. Hírhedt politikai gyilkos. **És ha a Barabbásék akciója sikerül, akkor a haza megmentője és népi hős lenne.** De a Biblia így is, úgy is azt mondja róla: „gyilkos”, mert embert ölt. Szimpatizált vele a nép, hiszen tettével, bármi áron is, segíteni akart népének, az embereknek. Még erőszak és gyilkosság árán is. Barabbás neve is érdekes. Barabbás neve azt jelenti: az atya fia, az atya kedvence, az atya kedveltje, az atya védence. Barabbás mellett egy másik férfi áll, mint a nép számára a választási lehetőség Barabbással szemben. Ő is kegyelt, de nem a világ kegyeltje, hanem az Atyáé. Jövevény, aki felülről jött. Ő is segíteni jött, de felülről, magasról jött, és szállt alá mélyre, közénk, karácsonykor emberi testet öltve. Kit választotok hát e kettő közül? Kit akartok, hogy éljen tovább? A mélyből jövőt, vagy a magasságból érkezőt? Kit választotok, hogy segítő és segítség legyen? Kinek a segítségére van szükségetek? Ki éljen tovább? Kire akartok számítani inkább e kettő közül? Pilátus azt kérdezi: *Kit engedjek tovább az útján? Kinek az életével értetek egyet? Kire akartok számolni? Jézust vagy Barabbást?* Mindig csak ebből a kettőből választunk. Közben ott áll Jézus. Egy szót sem szól, nem menti magát, nem védekezik, nem kéri a népet, ő azon az úton megy, ha kell némán, de engedelmesen, amely utat elvállalt, s amelyet az Atya rábízott. Ő az Atya kezéből veszi az életet is, és onnan veszi a halált is másnap. Az Atya kezéből veszi a keserű poharat, hogy kiigya a

világ bűneit. Benne az enyémet és a tiédet. Össze van kötözve a két keze, mégis óriási szabadsággal áll ott. **Jézus az engedelmesség útján megy.** Az engedelmesség útján, amire a legkevésbé vágyódunk mi. Ha van valami, ami nehéz nekünk: engedelmeskedni az Atyának. Azon az úton megy Jézus, amely ellen bennünk minden lázadozik. Az Istennek való engedelmesség útján megy. Melyiket akarjátok e kettő közül? **A lázadást vagy az áldozatot? A magunkban való bizakodást vagy az engedelmességet?** E kettő közül melyiket akarjátok? Melyiket választjátok? Jézust vagy Barabbást? Ugye most már, egymás mellett látva e kettőt értjük, hogy miért veti el a nép Jézust, és miért választja Barabbást?

Kedves testvérek! Nem csak az a nép cselekedett így, hogy Jézust elutasította és Barabbást választotta. Hanem ma többé-kevésbé így cselekszik minden nép. Jézust elutasítja, és Barabbást választja. Valahogy úgy látni ma a világot, mindjárt egy kicsit részletesebben is beszélek róla, mint amelyik Barabbás jegyében él. Így látszik a világ. Nézzétek csak: fiataljaink Barabbás szellemében nevelődnek otthon is, meg az iskolákban is. Lázadni, csak magadban bízni, a rendnek és a törvénynek a szemébe nevetni, Istent és szavát az életedből kiiktatni, semmi áldozatot nem vállalni, sem embernek, sem Istennek nem engedni, legyen úgy, ahogy én akarom. A Barabbás lelkiisége, szelleme ez.

És vajon mi keresztyének, vagy akik annak gondoljuk vagy mondjuk magunkat, vajon mi Krisztust választottuk? Valóban? Nem úgy van-e valójában, hogy egy kis kegyesség, valamennyi kis erkölcs, hogy jó emberek lehessünk, ennyi csupán a választásunk, és az éppen elég is nekünk. Nem ilyen a legtöbb keresztyén ember? Dönteni Krisztus mellett? Azt nem! Még ártalmunkra is lehetne! Barabbás szellemében az Istennek nem engedés, a Krisztust komolyan nem vevés szellemében él az ember.

Kit akartok e kettő közül választani? Jézust vagy Barabbást? Borzasztó választás. Nagyon kínos választás. Nem volna jobb kitérni a választás elől? Inkább semlegesnek maradni? És nem választani. Vagy semlegesnek maradni úgy, hogy Jézust is, meg Barabbást is. Mikor, hogy. Évszázadokon keresztül az európai ember nem ebben élt? Barabbást is, meg Jézust is. De már többé egészen biztos, hogy nem lehet. Mert olyan lett a világ, az élet körülöttünk, a zűrzavar, a káosz, a mélységből előtörő sötét erők és hatalmak munkája, a tartalmát veszített szabadság, a betegre fertőzött jog, a hazugsággá lett demokrácia, az emberi értékek kiüresítése, a normalitás nevetségessé tétele, az aberrációk isteni tiszteletének kikövetelése, és de hosszú a sor. **Bizony, valamelyik mellett dönteni kell. Jézus vagy Barabbás.**

Pilátus ezt kérdezte: *Kit engedjek tovább? Jézust vagy Barabbást? Kit engedjek nektek tovább? Ki éljen tovább? Kinek a szelleme, lelke, tette és szavai éljenek és hassanak ezután? Jézusé vagy Barabbásé?* Minél nehezebb korszakban élünk, annál inkább kényszerítő, hogy döntsünk, hogy válasszunk, hogy dönteni kell. Nem lehet is-is többé. **Páratlan és dicsőséges dolog dönteni Jézus mellett.** Testvérek, ha őt választjuk, mindig jól választunk. Ha Jézust választjuk, mindig jól választunk.

Nagypéntek reggel a tömeg ezt kiáltotta Pilátus kérdésére, hogy kit bocsássak el nektek, Jézust vagy Barabbást, hogy: „*Barabbást!*” Ő éljen tovább. Az ő szelleme, az ő erkölce, az ő világlátása, az ő emberi viszonyulásai. Menjen tovább Barabbás. Pilátus hallja, amikor Jézus azt mondja: „*Igen, király vagyok.*” De nem hiszi, hogy a legdicsőségebb király előtt áll. Azt hiszi magáról, hogy ő úr Jézus Krisztus felett. De pont fordítva van. Jézus úr Barabbás felett is. Jézus ítélőbíró Pilátus felett is. Jézus ítélőbíró Barabbás fölött is. Ítélőbíró a rosszul

döntő népek fölött is. Ahogy Isten igéje mondja: „*Nékünk mindannyiunknak meg kell jelenni a Krisztus ítélőszéke előtt.*” Pilátusoknak, Barabbásoknak, döntést hozó népeknek, mindnyájunknak.

Testvérek! Befejezem azzal, hogy ma a világ próba alatt és nagy nyomorúságban él. **Válasszátok Krisztust! Ő hordja terheinket, betegségeinket viseli, és ő imádkozik értünk kimondhatatlan esedezésekkel a mennyben.** Ne feledd testvér! E kettő közül az egyik téged akar. E kettő közül az egyik téged hív. Jézus akar téged. Jézus érted állt Pilátus előtt, érted ment a keresztre, és érted támadt fel a halálból. Nagycsütörtökön ez vigasztaljon, erősítsen, töltsön el reménységgel és hitvallással. „*Hiszem, hogy mind testestől, mind lelkestől, akár élek, akár meghalok, nem a magamé, hanem az én hűséges megváltómnak, Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok.*” Igen, az övé, örökre az övé.

Ámen!

Nyári rendszeres gyülekezeti alkalmaink

Vasárnap 10 órától istentiszteletet vele párhuzamosan gyermek-istentiszteletet tartunk.

A csütörtöki bibliaórákat egyelőre nem tartjuk meg, illetve nem vehetik még igénybe a babamegőrző szolgálatát a szülők és kisgyermek-
kek. Hirdetni fogjuk, ha ezekben változás áll be.

A gyülekezeti rétegcsoporthoz alkalmi szep-
tember közepéig szünetelnek.

Hivatali idő: szerda és csütörtök 9-12 óra.

ÚRKÚT

NYÁRI TÁBORAINK
2020.

FIFA-FÉRFI KÖR csendeshétvége
július 9-12.

AGNUS IFI tábor
július 13-19.

MINI IFI tábor
július 20-26.

JUVENIS IFI tábor
július 27-augusztus 2.

NAGY IFI tábor
augusztus 3-9.

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébeti Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás Dániel lelkipásztor